

המתאבק שעלה מברית-המועצות שלושה חודשים בלבד טרם צאתו למינכן. סלבין, שיצא לאולימפיאדה מן האולפן בשפיים, אך לא הספיק להופיע, כי הופעתו נקבעה ליום שבו נרצח בימים הגורליים, לא היה כמעט קשר בין הממשלה הישראלית לבני משפחות הספורטאים.

הלוויית הזעם רבבות השתתפו בהלוויית הקורבנות בארץ, והכאב הפך לזעם שהשתקף היטב במני האבלים, שבאו מכל השכבות והקצוות של ישראל. בתמונה: קרובי משפחה המומים ומתייפחים ליד ארונו של מארק סלבין בן ה-18.

הירועה עם היטלר, עסקו בהכנות אחרונות, באו למקום שניים מתוך ששת המתנדבים. שני קציני היחידה, טוני ועיסא, עברו בכפר-האולימפי. טוני עבר כמלצר ועיסא כמהגרס. היתה זו שגרירות סוריה בבון, שהמליצה על מועמדותו של עיסא כמהגרס בכפר האולימפי. מול שוני ועיסא ניצב ד"ר מנפרד שרייבר, מפקד מישרת מינכן, מישפטן, קרימינולוג ובלש, הנחשב מומחה בתחומי. שרייבר הזמין קטלוג של אפשרויות, וקיבל תסריטים אפשריים לפיגועים בכפר-האולימפי. תסריט 21 בקטלוג זה צפה אפשרות של התפרצות טרוריסטים לכפר האולימפי. שרייבר רחה אותו כרימי יוני, לדיכוי שימעות פרס בסרט, גם לשרות-המודיעין הישראליים לא היה מידע מוקדם על פעולת ספטמבר

כאולימפיאדת מינכן. השלב הראשון בהכנת מיבצע איקרית ובירעם — זה שמה של הפעולה המתוכננת במינכן — היה כשקציני המיבצעים של ספטמבר השחור נחרו 50 מתנדבים. אחרי אימונים מפרכים נבחרו ששת המועמדים לפעולה. לששת המועמדים צורפו שני קצינים בכירים של האירגון, יוסוף נואל, המכונה טוני וגם צ'ה גוארה, ומוחמד מוצלאחה, המכונה עיסא. מיד אחרי תום האימונים היחידה פוזרה בכירות אירופיות שונות, כדי שחבריה יוכלו להתרגל לאורח-החיים האירופי...".

בעוד שברחבי הכפר האולימפי, שהוקם על נמלי-העופה הישן של מינכן אובר-זיינפלד, שבו נחת ערב מילחמת-העולם השנייה ראש-ממשלת בריטניה, נולד צ'מברליין, לפגישתו

ישראל באולימפיאדת מינכן. כאיתור ובמיון החומר הרב, השתמש קימור גם במקורות ערכיים רבים. אך הוא לא ביסס לא עובדה או גירסה על מקור ערבי בלבד, אלא חיפש אישור במקורות נוספים. מטרת היסוד של הפעולה, לפי

של ספטמבר השחור, החל מספטמבר 1970, ולהגדרה שלנו, שעוררה מהומה לא מבוטלת בטלוויזיה: לספטמבר השחור לא היה מישוד, לא נייר רשמי, לא דובר ולא כתובת — רוח הרפאים הזאת היתה למעשה הזרוע הסודית של אלי"ת".

ערויות אישיות של מנהלי המשאומתן הגרמניים עם המחבלים. על צד זה של ההפקה מעיר יריין קימור: כך פתחנו במאמץ הפקה, כחובבים שמעולם לא התנסו בכך, להשגת סרטים מכל העולם, כולל תהליך רכישת-הזכויות, המתקת של חומר מצולם ותהליכים מעברתיים על פני כמה ארצות, ולקחת המעט שהיה, לשם השיחזור והיוואלי של הטבה."

מי הרג אותם?

ה מחבל הגדול של הכתבה הוא שאין בה תשובה חד-משמעית לשאלה מי הרג את 11 הספורטאים. אין כאן שום מקום להשערות. הבדיקה הבאליסטית והניתוח-אחר-המוות קבעו באופן ברור איך וממה מת כל אחד מהם.

אולם ממשלות גרמניה וישראל עושות מזה 11 שנים יד אחת כדי למנוע את פירסום הדוחות האלה. עורכי הכתבה לא הצליחו לשים את ידיהם עליהם, ולכן גם הם אינם יודעים אם הספורטאים מתו מתנק, מרסיסירימון או מכדורים — ואם כן, אם היו אלה כדורי הפלסטטינים או הגרמנים.

גם המישפחות השכולות נכשלו בעבר בכל מאמציהם לקבל לידיהם את הדוחות.

אין מנוס מן המסקנה. כי עצם נגירתם של דוחות אלה באה מפני שהם מכילים פרטים שאינם נוחים לממשלות גרמניה וישראל, ויש לשער כי הדוחות מטילים על הגרמנים אחריות כבדה למות הספורטאים.

חבל שהדבר לא נאמר בכתבה. אמר על כך יריין קימור: לא חשבתי שאני רשאי לעסוק בהשערות. הכתבה עוסקת רק בעובדות.

שאלה שנייה שאינה מוצאת תשובה חותכת היא: מה היה חלקה של ממשלת-ישראל — אז ממשלת גולדה מאיר ומשה דיין — בהחלטה שיש לשחרר את החטופים בכוח הנשק, תחת להניח לחוטפים להטיסם לארץ ערבית כלשהי? ברור שאלמלא נעשה הנסיון האומלל והכושל להפעיל נשק, היו הספורטאים מוחלפים בבוא העת באסירים פלסטטיניים שהיו כלואים בישראל, הם היו נשארים בחיים.

ההחלטה למנוע את יציאת החוטפים עם חטופיהם היתה החלטה קלת-דעת, שהתקבלה תוך זילזול בחיי הספורטאים. הדבר חייב להאמר בגלוי ובמפורש, וחבל שלא נאמר בכתבה.

רוח-רפאים ללא כתובת

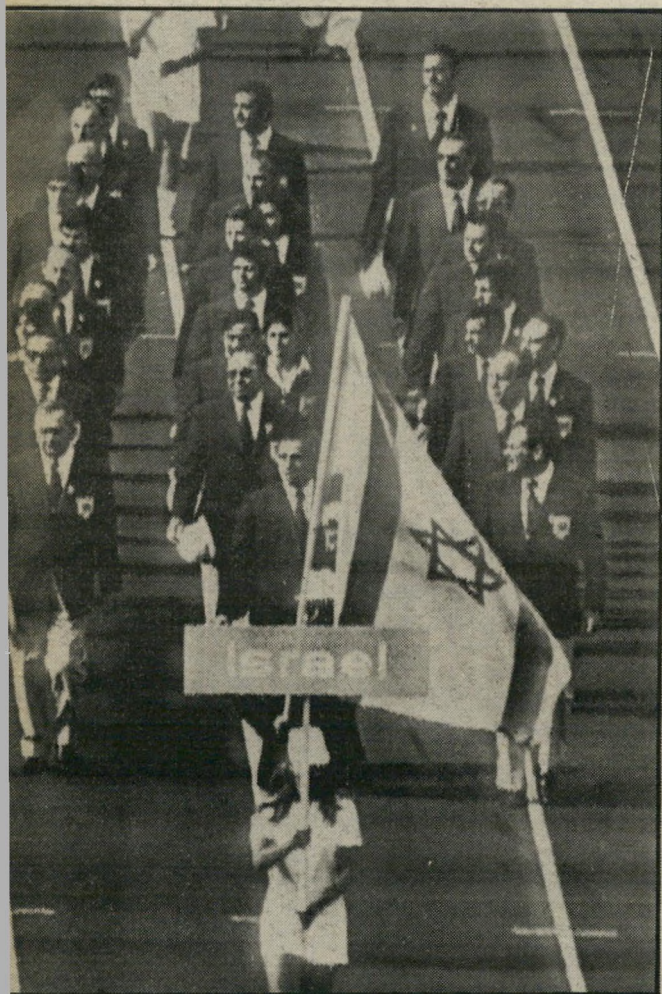
ל מרות ההתנגדות העקרונית של זרועות-הביטחון, הצליח קימור להשיג מגורמים בטחוניים מעט מידע-רקע באופן עקיף. הוא גם נעזר בעצתו של ד"ר אריאל מררי, מומחה להיסטוריה של הטרור, שתפקידו היה לאשר כל מידע שהופיע בסרט. הנוגע לספטמבר השחור.

כדי להוסיף מעט רמאה לחומר החזותי על הספורטאים והאולימפיאדה, ניצל קימור ונהרי את סטרייה-הקול של ריווחי נחמיה בן-אברהם המנוח מאולימפיאדת מינכן: "עשינו את זה, מפני שהיה בקול של נחמיה כן-אברהם משהו שעובר טוב יותר מאשר דיווחי אנשי הטלוויזיה שהיו שם".

בהכנת הסרט נחתכו כל התקריבים (קלוזאפ) של הספורטאים שנפלו, כדי למנוע מצב שבו יופיעו החללים כשחקנים נוסח סרט הוליוודי בתוך סרט דוקומנטרי.

במהלך הכנת הסרט איתרו קימור ונהרי סרט-פעולה מיסחרי שנעשה על הטבח במינכן, הם השיגו את הסרט, ושילבו שני קטעים מתוכו בסרטם — הקטע שבו משתלטים אנשי ספטמבר השחור על מעונות המישלחת הישראלית, וקטע-ההרג בנמלי-התעופה של מינכן. על השימוש שנעשה בסרט המיסחרי אומר קימור: "התייחסנו על השיחזור החזותי שנעשה באותו סרט-קולנוע, אבל ניקינו מתוכו את כל השמאלץ. צירפנו את שני הקטעים רק כרקע לחומר התיעודי והתחקירי שלנו, עם פסיקול חדש".

על השליש הראשון של הסרט, העוסק בתהליך בנייתו של אירגון ספטמבר השחור, אומר קימור: "בסרט שלנו הצלחנו להביא לראשונה בטלוויזיה הישראלית פרופיל ראשוני של ספטמבר השחור — הסיבות להקמתו, הרמויות שנוצבו בראשו, אופן גיוס אנשיו, מימונו ושאר מרכיביו. היה ברור לנו, כי הטבח במינכן לא היה דבר של מה בכך מבחינת ספטמבר השחור. התברר לנו, עד מהרה, כי פעולת המחבלים נעשתה אחרי חודשי הכנה רבים. זו הסיבה שהוליקה אותנו לניסיון לחשוף את התוכנית המרויכת

לאחורי הדגל המיצעד הגאה של מישלחת ישראל ביום הפתיחה, כשהדגל נישא בידי הנרי הרשקוביץ, עמד בניגוד גמור ליום הכמעט אחרון, שבו התרחש האסון.

החומר שעברנו עליו, הוא מספר, היו לתפוס בני-ערובה ישראלים, תוך ניצול כלי-התיקשות העולמיים שימוקדו באולימפיאדה, לצורך צירת תהודה עולמית, שתוליך להשגת אישור לקימו של העם הפלסטטיני ושיחרור אנשי פידאיון הכלואים בתייכלא ישראליים.

"מיבצע איקרית ובירעם"

האיריאולוג של פעולה זו היה "אפואד אל-שמאלי, שהתגורר בשווייץ. הוא הגיע למסקנה, כי חטיפת ספורטאים או פגיעה באמנים ישראלים תגרום תהודה עצומה, מפני שחטיפת המטוסים כבר מיצו את עצמן בדעת-הקהל העולמית. אנשי ספטמבר השחור עלו אליו לרגל, למקום מושבו בשווייץ. הוא היה חולה

בבדיקה גילינו את שלוש מטרותיו של ספטמבר השחור, לפי סדר זה: נקם כירדן, מילחמה באימפריאליזם ומאבק בציונות. את קיטעי ההמחשה על פעולות אירגון זה ליקטנו מתוך סיריית-חקיר שעסקו בסירור הבני לאומי, סרטים שבהם שולבו ראינות עם חברי ספטמבר השחור, שהופיעו בצורה חסויה על הטלוויזיה.

היה ברור לנו, שעלינו לקטלג ולתאר את פעולת האירגון, החל מפעולותו הראשונה — רצח ראש-הממשלה הירדני, ואספי אלי"ת, על מדרגות מלון שרתון בקאהיר. נראה לי, כי מתוך הצלבה של עשרות מקורות יצרנו גירסה אמינה למדי של סיפור המעשה, שהביא לטבח הספורטאים במינכן...".

התחקיר של קימור הוליד עד ינואר 1972, כאשר נפלה ההחלטה בבירות להנחית מהלומה על נבחרת ישראל